

SEMBLANCES MÈDIQUES QUASI PARAL·LELES COMARCA DEL RIPOLLÈS

Eudald MAIDEU

I- SALVADOR VAQUER I SADURNÍ

Descripció iconogràfica: Alt, ferreny, seriós, tot un cavaller. De *fenotip* caucàsic, admirablement i senzillament discret, gentil i persuasiu. Dits de les mans i pols de cirurgia, bregat, tot terreny. Barret de feltre tipus Bogart tant a l'hivern com de palla a l'estiu. (foto diap. 2)

Tarja biogràfica: Nascut a Campdevàrol el 1917, i mort d'accident vascular (ruptura aorta abdominal) a Llívia el 1993 (Dos anys abans accident vascular, tromboembòlic premonitori, filmant amb vídeo el descens del tramvia de St. Francesc de Califòrnia, penjat a l'estrep. Maridat amb Teresa Naudí, de Llívia amb qui fou pare de cinc fills. Fermament catòlic. Afeccions de lleure: Caça i automobilisme.

Perfil curricular professional: Després del Batxillerat, just a l'any 1936, inicia estudis a la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona i els va haver d'interrompre per la guerra. S'incorpora voluntari al cos de Sanitat i és destinat a l'hospital de València, on és adscrit dins un equip medicoquirúrgic de metges americans (Brigades Internacionals), personal qualificat i altament ben preparat, que l'alliçonaren i li feren una immersió vocacional i tècnica dins el camp de la cirurgia i traumatologia, de tal manera que en acabar la guerra havia fet més pràctiques que tots els alumnes interns de diverses generacions dels hospitals de Barcelona.

En apropar-se la desfeta final, l'hospital valencià organitza un tren per evacuar tots els ferits traslladant-los i fent-los passar a l'altra banda de l'Ebre. Tren sanitari preparat amb les oportunes creus roges ben pintades als costats i al sostre dels vagons. Dissortadament, a l'altura d'Alcalà de Xivert, varen ser bombardejats i metrallats per l'aviació de les tropes dels rebels. Un bombardeig intensiu i de diverses passades que ocasionà una vertadera

massacre amb sang, carn i ossos. El jove Vaquer, ja bregat sanitàriament, amb ràbia i impotència, intenta fer de metge donant tot de sí mateix...

Temps d'herois. D'aquella covarda agressió, en va quedar-ne tan colpit que sempre ho recordava. La Guerra Civil trenca temporalment els seus estudis, però potencia exponencialment la seva habilitat, saviesa i praxis medicoquirúrgica.

De retorn a casa, ja en la postguerra, un tribunal l'expulsa de la Facultat, no obstant per amistat amb un alferes provisional que coneixia, és readmès i pot reiniciar els estudis de Medicina a Barcelona. Acaba amb el grau de llicenciat el 23-nov-1944. Fou admirat per les seves qualificacions d'excel·lents i matrícules.

Passa després el 1945 a exercir conjuntament, electiva i selectivament en haver-se instaurat l'any 1942 el SOE l'especialitat de Cirurgia i Traumatologia i ensems ocupa la plaça de Pediatra Consultor de les comarques del Ripollès i Cerdanya (fins que al 1962 em passà la torxa).

“RX de cavalleria”: Extraordinari quant a emprar RX en el medi rural, sense carretera i sense llum: arribava a cases de pagès amb camí de bast, amb 3 mulats: un per Tub RX i Transformador, un altre per plaques, líquids reveladors, escaiola, instrumental, material cures, etcètera i un altre amb un antic i petit motor de Ford T acoblat a una dinamo per fer energia elèctrica i carburant. I fora quin fora el cas d'un traumàtic o malalt que no podien traslladar, l'explorava, feia les radiografies i l'immobilitzava, o feia el tractament escaient. També arribà a intervenir quirúrgicament un abdomen agut, a la nit, damunt una llarga taula de pagès, amb llum d'espelmes o carburo....Impensable l'atreviment i coratge!

Fou des 1958 Cap de Serveis d'aquestes dues últimes especialitats en la Clínica de Campdevàrol (antic Hospital que el seu pare, Dr. Melcior Vaquer, el Dr. Cassany i ell personalment, ajudaren a progressar i transformar-se a poc a poc en una clínica quirúrgica i definitivament en Hospital Comarcal. En aquell temps la infermeria era regentada per germanes de St. Josep, amb sor Benarda, al cap davant, excel·lent “sutura” .

Temps de maquis: militarització –vertadera ocupació militar del Ripollès i la Cerdanya: exigència de “Salvoconducto especial” fronterer des del nord d'Osona fins a la frontera amb França, amb una duració temporal: des la fi

de la Segona Guerra mundial fins a gairebé la dècada dels 60. Aquí va haver de tractar i conviure de nou amb els ferits d'ambdós bàndols: guerrillers i tropa d'aquesta guerra de guerrilla. (Li atorgaren una medalla al mèrit (G. Civil)- Comentava: "Els <maquissards> no arribaren mai en vida a l'hospital" ...En aquells anys la indústria tèxtil i la del metall treballaven al màxim. Sociològicament aquest fet repercuteix negativament en la pagesia que la fa minvar ja que deixa la seva migrada economia de subsistència per passar a incrementar -junt amb la immigració de la part sud de la península ibèrica-, la demografia dels pobles grans del Ripollès. Arribem també a l'època del "Baby Boom". Per això a la Clínica de Campdevàrol, també es crearen serveis d'Obstetrícia i Ginecologia, tasca a la que col·laborava com ajudant quirúrgic, en tot el que calgués¹.

La seva tasca no tan sols es desenvolupa a l'hospital de Campdevàrol, sinó que també va pel mateix motiu, a l'Hospital de Puigcerdà, que s'intenta potenciar quirúrgicament amb el Dr. Cosp "et alteri". Collada amunt, collada avall tant de dia com de nit, amb glaç, neu, i tempestats amb el seu Ford Anglia.

En les dècades dels 60 al 70, el renombrat Dr Vaquer i la "seva clínica", abastava pacients no tan sols del Ripollès sinó també de la Cerdanya i de l'Alt Berguedà.

Reciclatge: cal reconèixer l'esforç singular de fer constant la seva posada al dia i reciclar-se continuadament, assistint cada dimecres des l'inici professional, fins a la seva jubilació, a l'Hospital de Sant Pau de Barcelona, al servei de Cirurgia Digestiva del Dr. Vilardell. Marxava de Ripoll a les 6 del matí amb el seu cotxe per arribar a les 8 a la sessió clínicquirúrgica del servei, i seguidament cap als quiròfans centrals. Allà, a més de perfeccionar-se, també col·laborava quirúrgicament. En les sessions setmanals féu amistat amb els Trias, Llauredó, Raventós i sobretot amb Valls Colomer, ripollès com ell. Aquesta voluntat de contrastar coneixements i posar-los al dia, no defallí mai en ell: d'excel·lència

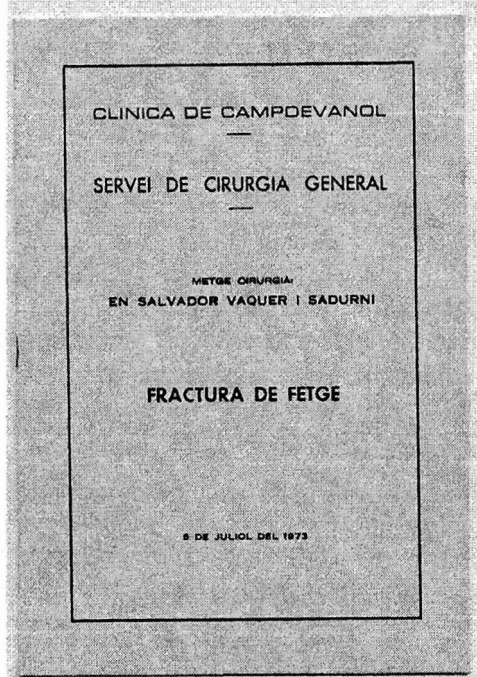
---

¹De tal manera que hi ha just un moment històric que anecdòticament i irònicament el Dr. B. Maideu comentava que a la Clínica de Campdevàrol es podien cantar els "Goigs de Sant Salvador": Salvador Vaquer com a cirurgia, traumatòleg i ajudant d'altres especialitats (p.ex. Urologia Dr. Arimany, etc). El Drs Salvador i Lluís Colomer un dermatòleg i el germà tocòleg, ginecòleg i transfusor, i finalment el Dr. Salvador Capó com a anestesista, internista i endocrinòleg).

S'arribaren a ingressar a la Clínica de CampdevànoI, no tan sols pacients quirúrgics sinó també mèdics i pediàtrics. Recordo ingressar per el SOE, lactants amb deshidratacions, pneumònies, broncopneumònies, convulsions, etc

Treballs científics i publicacions: Remarcables dins el camp de la "cirurgia general i rural". Mereixen citar-se dos treballs publicats pel Dr. Vaquer i el seu equip. El primer versa sobre la Invaginació Intestinal, en 3 lactants de 4, 5 i 9 mesos, tots intervinguts amb èxit per l'equip quirúrgic de la Clínica de CampdevànoI. Aquest treball meresqué a Girona, el primer premi Pasqual Carbó, sobre un tema de Medicina Rural. Un altre treball important és el que fa referència a una fractura de fetge complicada, resolta magistralment per ell l'any 1973.

Posteriorment al 1976 es nomenat (en temps de la activa gerència del Sr. Pere Cuy), Director Mèdic d'aquest Centre nosocomial comarcal. Activitat que compaginava amb la de Cap de Servei de cirurgia. Cessant de Director per jubilació el 1991, queda com a assessor perpetu. En aquest camp dóna el millor de sí mateix, tant per als pacients com per als companys.

I Premi «Dr. Domingo Pascual Carbó» Sobre un tema de Medicina rural

CLINICA DE CAMPDEVANOL

Metge Cirurgià:

En Salvador Vaquer i Sadurn

Metge Anestesiista:

En Joan Vallverdú i Gasol

INVAGINACIO INTESTINAL

Heu aqú un tema que creiem molt adient tota vegada que si bé la seva freqüència no és molt gran, sí que té molta importància i possiblement més encara en el mitjà rural, ja que per el seu diagnòstic de presumpció, només ara cal fixar-nos amb la seva Clínica i una observació molt metòdica dels pocs esdeveniments que es van succeint cronològicament en aquesta dolença i per tant no ens calen aparells costosos ni tenir adossat un laboratori de sol·licitat per aconseguir el seu diagnòstic. A té una vegada aquest establert com a presumpció es envia al Centre Quirúrgic, les exploracions complementàries que manquen són per cert ben senzilles.

Nosaltres exposarem breument i d'una manera pràctica, únicament els casos viscuts personalment i és ben curiós que, a pesar de curta casuística que presentem, gairebé s'hi troben totes les possibilitats que es donen en les invaginacions intestinals o sia es fa amb intervenció quirúrgica i sense ella, fracessos seguits amb defurrió i l'altre amb recidiva.

Com a condicions generals trobem en primer lloc i precisament és açí a on radica la seva dificultat, la curta edat dels malats. Tots varem que són infants de pocs mesos i és justament en aquest primer capítol que començarem a patetar el valor incalculable que té tranquil·la i perllongada observació de l'infant, si anem amb presses no farem res. Cal doncs, en primer lloc, desaparè de la pressa que tots portem a dins nostre i això cal considerar que té una importància capital, car l'obser-

Docència: No gens menyspreable ni pot passar a l'oblit la seva tasca de docència: L'actual cap de Servei de cirurgia, Dr. Pericás, podem dir clarament és un seu deixeble. També el Prof. Nardi, (de la Càtedra de Traumatologia de la Fac. Medicina Vall Hebrón, UAB) s'inicia en la cirurgia i trauma, d'estudiant, així com d'altres, en aquesta Clínica.

Reconeixements honorífics: El 27 abril de 1992 per resolució del Conseller Trias es nomenat membre del Consell de Direcció de la Regió Sanitària 4 de Girona, del Departament de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat de Catalunya, càrrec que ostentarà fins a la seva defunció .

El 30 de Juny 1993 el President de la Generalitat li va atorgar la medalla del President Macià per la seva constància, dedicació i esperit d'iniciativa en la seva activitat professional.

Fou també President i promotor del 1er. Simposi d'Història de la Medicina dels Països Catalans, celebrat amb èxit a Ripoll el 1989

Empremta social, humanística i empresarial:

No es pot oblidar, que per herència, ha de cuidar i cuida, amplia i modernitza i reorganitza, amb molta cura, l'empresa familiar productora i distribuïdora d'energia elèctrica de Ripoll i d'altres poblacions de l'entorn. Això no li va representar mai cap destorb per la seva tasca professional mèdicoquirúrgica.

Una personalitat polièdrica com del Dr. Vaquer no podia estar al marge de promocionar altres activitats; el 1974 es nomenat president de l'Associació Comarcal per a la Promoció de Minusvàlids, ACPAM, càrrec que ocupava fins que ens va deixar. Fou un dels principals pioners en la tasca fundacional del Rotary Club del Ripollès, sent-ne president, col·laborant en tots els objectius i la pròpia revista, cosa que el fa mereixedor de la distinció Paul Harris Fellow (Rotary internacional).

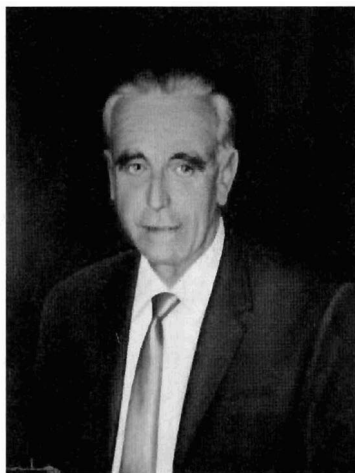
Promotor del Festival Internacional de Música de Ripoll, per directa i personal amistat amb la gran diva Montserrat Caballé, ripollesa d'adopció. Un èxit mai més assolit, a les nits de l'estiu ripollès. Actualment es depassen ja els 25 anys de la celebració estival dels mateixos. El Dr. Vaquer era un gran afeccionat al "Bel Canto".

Fou també vicepresident de l'Associació d'Amics dels Monestirs del Ripollès, col·laborant en la "Primera setmana d'Estudis del Romànic", en els 3 cenobis comarcals: el de Ripoll, Camprodon i els de Sant Joan Abadesses, celebrada el setembre de 1992.

Només resta dir que convergeixen en ell una singular cruïlla de dots, que no podrem mai avaluar i/o descriure, ni a través dels escrits ni de les nostres limitades capacitats intel·lectuals, cognitives i emocionals.

Finalment, agrair primordialment la col·laboració i molt bona disposició en el subministrament de dades i escrits, tant per part de la seva vídua Teresa Naudí, com del bon amic Dr. Ferran Pericás, amb els qui he mantingut bones converses.

II - BALTASAR MAIDEU I AUGUET (1901-1970)

Descripció Iconogràfica: Alt, recte de posat, i també de caràcter. El recordo posseïdor d'una bona cabellera blanca, un front molt ample. Sempre impecablement vestit, com escau a un fill de sastre ripollès i mare gironina. Metge rural dels d'abans, i d'anar a cavall. Aquesta descripció té el risc de ser més íntima, i més personal que l'anterior tot i l'intent de màxima objectivitat.

Tarja biogràfica: nascut a la vila de Ripoll 05-04-01, comarca del Ripollès. I mort a casa, i a la seva vila natal, estant encara professionalment actiu el 14-01-1970 de neo de vies biliars. Es mullerà el 1933 amb Maria Puig Sala de la que tingué 4 fills. Solidari, cristianament religiós.

Afeccions de lleure: Música, excursionisme, fotografia. Un enamorat de la muntanya i la natura.

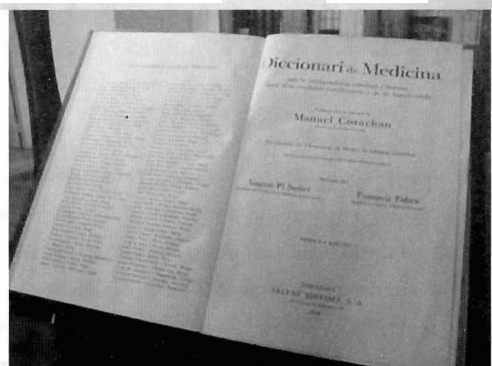
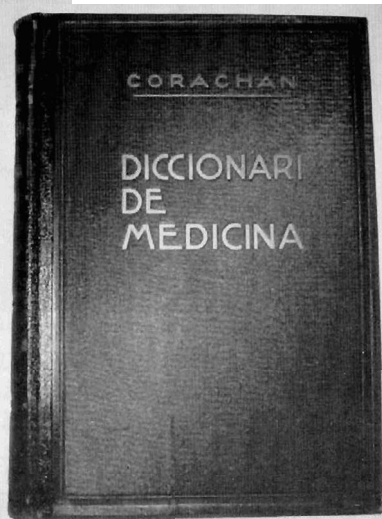
Perfil curricular professional: Cursa estudis de Llicenciatura a la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona. Promoció 1919-1925 (Coincideix amb la <Gran Grip> de nefastes conseqüències). Exercí just acabada la carrera primer a l'Empordà i definitivament al Ripollès, sempre com metge de medicina general. Amplià estudis a Barcelona i actuà ensem amb pediatria (Curso de Puericultura i Enfermedades digestivas de la primera infancia del 2n trimestre de 1931), dirigit pel Dr. Miquel Torelló, director del primer "Consultorio de la Lucha contra la Mortalidad Infantil", afiliada a la "Association Internationale pour la protection de l'Enfance" (signa el diploma el Dr. Puig i Roig)

Metge titular d'"Assistència Pública Domiciliària" de 1926 a 1933 a la Pera, Baix Empordà (La Pera era aleshores cap de partit mèdic, amb els agregats de Flaçà, Bordils, Madremanya i Púbol).

Passà posteriorment -després de casar-se- a residir i exercir com a metge lliure a Ripoll el 1933 i també Metge Titular del nucli rural i disseminats de Vallfogona del Ripollès, de 1933 fins a 1953. Féu cursos d'Electromedicina per practicar electroteràpia amb abundant clientela. Tractava molts pacients que els companys li trametien per aplicar corrents galvànica o faràdica. Diatèrmia, raigs ultravioleta i infrarroig.

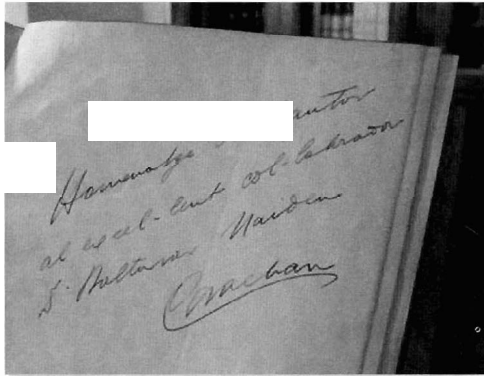
Treballs científics: El 1933 col·labora activament i intensivament amb el Dr. Corachan en la primera edició del seu Diccionari Mèdic, del qual resulta que és el corrector de les galerades. (Adjunto fotocopiats documents sobre el tema). Afirmar Corachán, en un fragment del seu escrit de 24 març de 1933: "-Dr Maideu, no cal expressar-vos el nostre agraïment més profund i sincer pel vostre continuat treball i interès en la correcció de les nostres galerades. No cal dir-vos que vos i els que ens ajuden com vos, són els principals causants de l'èxit i solvència del nostre "Diccionari ".....

Col·laboradors d'aquest Diccionari

R. ALBERT, Llicenciat en Filosofia i Lletres	ALBERT LLACH I PUIG, Analisteg
JOSEP ALBERT I GUÀRDIA, Titolleg	LLUIS LLACOSTERA I PASCUAL, Metge
JOSEP ALBERA I BOFILL, Metge	RAIMUND LLATAS I DURAN, Odontòleg
JOSEP ALBERA I PONS, Cirurgià	BALTASAR MAJIBO I AUGUET, Metge
FRANCESC BAIANA I NIÑO, Metge	FELIP MARGALET I COLL, Acadèmic
ALBERT BARBERÀ I RIUDOR, Metge	RÓDOLF MESTRE I PLANAS, Bimèdic
JOSÉ M. BASTRINA I THOMAS, Cirurgià	JOSÉ MIR I MIR, Pediatre
CARLOS BASTOLA I ILLASTRES, Pediatre	EMILI MIR I LÓPEZ, Psiquiatre
J. M. BELLIDO, Fisicòleg i Farmacòleg	MANUEL DE MONTOLIU, Fisiòleg
FRANCESC BORDAS I SALERNA, Oftalmòleg	JERONI MORAGA I GALLISSA, Pediatre
JOSEP M.ª BOSCH I MASGALÀ, Metge	MANUEL NAVARRO I LA ROSA, Cirurgià
JOSEP CARRO I MALERA, Metge	JAUME PÉRI I KOGAMORA, Dermatòleg
RAMON CRIVELLER I GARRA, Metge	JAUME PI I FIGUERAS, Cirurgià
FRANCESC CARRERA I VERDUGUER, Tocòleg	ACUSTI PI I SUÑER, Metge
LEON CARRO I NERENTI, Metge	GARMI PUENTE, Metge
FRANCESC CARRERA I ASTOR, Metge i Veterinari	HERMENEGIL PUIG I SALS, Metge
JOSEP CASIÀ I JORDA, Metge	FRANCESC PUIG I SERRA, Psiquiatre

Dr. CORACHAN
MEDIU
28 de setembre de 1938

Ripoll.

Estimats senyors i companyes: Les plenes afecions al llenguatge del nostre "Diccionari de medicina". Causen força angoixa a la nostra voluntat, entre les principals: el feble contingut de material, la manca d'interès en la correcció de les nostres galeries, ni el dir-vos que vos, i els que ens ajuden com vos en els principals causants de l'existència i solvència del nostre "Diccionari". No dubtem que seguireu fins ara, recolzant la nostra obra pel que us reiterem les nostres merces.

No cal expressar-vos el nostre agraïment més profund i sincer pel vostre continuat treball i interès en la correcció de les nostres galeries, ni cal dir-vos que vos, i els que ens ajuden com vos en els principals causants de l'existència i solvència del nostre "Diccionari". No dubtem que seguireu fins ara, recolzant la nostra obra pel que us reiterem les nostres merces.

Una altra cooperació meritòria fou amb el Dr. Marañon pel que fa als seus estudis sobre el Goll endèmic a Vallfogona, proporcionant dades clíniques, prevalença i estadística.

Guerra Civil: Del juliol de 1936 a finals de desembre de 1938, el Dr. Maideu resta sempre a Ripoll. Anys difícils tot i tenir una guerra més enllà de l'Ebre, refugiats i amb intens bombardeig local al final. Es queda com **únic metge** (els altres companys metges: un va marxar a França: J. Prat; un altre, P. Bonada-Sala, radiòleg va ser assassinat deixant vídua i fills, tot i

que abans, en aquells difícils moments, Baltasar Maideu, bon amic seu, agosaradament, va intentar per tots els mitjans i persuasió (anant, dues vegades, on estava detingut a Ribes de Freser), de convèncer-lo de canviar la declaració autoinculpatòria que havia fet. Els membres del comitè, per l'estima que li tenien, estaven disposats a acceptar la modificació declarativa. El delicte que havia comès havia estat transportar uns trànsfuges des Vic cap a la frontera, via Puigmal, amb el seu cotxe, fins a Ribes de Freser i que, aleshores ja havien estat executats. Però per motius d'estricta rectitud moral (o rigidesa) no va voler modificar la seva declaració, ni menys mentir i això va ser la causa que fora "traslladat" i assassinat en una cuneta de la carretera de Ripoll a Vic. I un tercer company, el Dr. J. Agustí-Trilla, es va fer passar per boig, sortint despullat i cobert en part amb un llençol, i cridant espaordit al carrer, restant tota la guerra ingressat i reclòs al manicomi de Lloret, fins al final de la Guerra civil.. excels, insòlit simulador!. Finalment, F. Bonada-Parès, pare del disortat Pere, fou desterrat, i marxà amb la família a Vic.

Per aquestes circumstàncies fa extensible la tasca de metge a una àmplia geografia intercomarcal, fins a les Llosses, i Parròquia Ripoll. A "Puig Alt del Ter" actual Sant Joan de les Abadesses, dominat pel agosarat Dr. Franch, al 1937, a l'Hospital crea un dels pocs primers centres d'interrupció d'embaràs de la Generalitat.

Compartia i feia comptatibles en aquests anys, la seva dedicació de metge de capçalera de Ripoll amb la de **metge de l'Hospital de Sang de rereguarda**, *ubicat a l'Hotel-Balneari Montagut*, d'Aigües de Ribes, prop de Ribes de Freser, on tenia cura dels ferits del front en fase de convalescència. Època amarga, d'economia de subsistència, bescanviant aliments i altres productes, per favors mèdics.

El 21 desembre de 1938, després de la desfeta de la batalla l'Ebre és enviat al front en direcció cap el Segre, mobilitzat com a **Tinent Metge**, després de passar unes jornades "aquarterat" al Liceu de Barcelona. Feia la "guerra" obligat a raure al costat d'un comandant de batalló espaordit, que per únic plànol emprava un mapa de carreteres Michelin. Caigueren en una emboscada a l'altura de Masquefa, presoners de les tropes del General Franco. Fou empresonat -després d'una llarga i penosa estricada- a la tristament cèlebre presó de Lleida, ubicada a les masmorres del Castell de la Seu Vella. És allà on, per tenir graduació d'oficial és sotmès a *consell de guerra* i a punt de ser afusellat en un d'aquells "sumarísimos". Emmalaltit, després de 4 mesos de dura captivitat i gràcies a un aval de persones

ripolleses, pot retornar a casa i sortosament no és passat per les armes... No obstant, la presó de Lleida va marcar en la seva salut un profund solc.

Torna al devastat Ripoll, on se li completa el calvari, ja que es *depurat* com d'altres, per el "Colegio Oficial de Médicos de Gerona" dependiente del Ministerio de la Gobernación, en cumplimiento de la orden del 6-10-39" (com a Metge "desafecto al régimen", per haver residit i exercit sempre en zona republicana i després ser oficial de sanitat: Tinent metge al front).

Transcorregut un període de gairebé 12 mesos, es publica en "*Hoja informativa nº1*", que... "*siempre que no contradigan las normas de justicia y las orientaciones de la Nueva España..* dado en sesión ordinaria del Colegio de 20 agosto i 3 de setiembre 1940)" i és declarat: "*depurado sin sanción alguna*"; signa aquesta llarga llista, seguida de deu depurats més de la comarca del Ripollès, sobre més d'un centenar de metges de la prov. de Girona un tal "Jose Cuffi secretario general". Fins aleshores no podia exercir ni se li remunerava la medicina publica, de metge titular d'APD de Vallfogona del Ripollès.

Poc temps després, 1942, ocupa plaça de metge de "cupo" de Medicina general del instaurat SOE a Ripoll.

Metge rural dels d'abans i dels d'anar a cavall quan feia falta. Tant de dia com de nit, feia les visites a les cases de pagès de Vallfogona, o masos de les Lloses i Parròquia de Ripoll. Quan era massa lluny i/o no s'hi arribava amb el seu Opel, es feia preparar en un punt determinat, una cavalleria de sella o fins i tot de bast. Tant podia ser una euga com un mulat. Portava botes i polaines de cuir dur. Cavalcava bé. Arribava a tot arreu encara que hagués de descavalcar i fer un tros a peu, així després podia tornar a la vila per prosseguir la seva jornada laboral.

Posteriorment (per trasllat), el 1954 és nomenat Metge Titular de Ripoll, càrrec que ocupa fins a la seva mort, el gener de 1970. Cal recordar que a Ripoll encara es feien consultes amb "personalitats de la medicina" com el Prof. Pedro Pons i altres, que pontificaven la bona mort, lloant ensems la bona praxis del capçalera.

És ell qui endega la futura planificació de l'Hospital- Residència d'avis de Ripoll. Altrament, crea un dispensari municipal d'urgències mèdicoquirúrgiques als baixos de l'antic hospital-asil de Ripoll que ell portava com a metge municipal, i que fou atès pel torn rotatori de tots els

metges de la població, i posteriorment és convertit en “Centro vacunal de la D.G. de Sanidad i Dispensario de Puericultura comarcal”, actiu fins a la dècada dels 70 en què Ripoll comptava ja amb un nou i flamant “ambulatori”.

També presidí i encoratjà a la realització de diverses reunions i cursos científics, tant de Socorrisme, com de Seguretat en el treball, al final de la dècada dels anys 60, tots cursats a Ripoll.

Empremta social i humanística :

Alcalde de Ripoll l'any 1933.

Any 1933 i següents: anys políticament revoltats. Tant és així que després de la desastrosa fi de la proclama de l'Estat Català el 1933, per ordre dels militars del dictador Primo de Rivera, és nomenat forçosament Alcalde i gestor únic de la vila de Ripoll. Càrrec al qual renuncia immediatament després de prendre possessió i l'aguanta per pocs mesos, fins que li fou acceptada la dimissió. La seva gran, decidida i magistral intervenció com a batlle de la vila de Ripoll, en aquells temps tan problemàtics, laboral i socialment, quedà molt palesa per haver pres la iniciativa d'intervenir personal i activament per resoldre els greus “handicaps” de la vaga del tèxtil, fent aleshores múltiples gestions i agosarats viatges amb el seu propi cotxe cap a Barcelona, sempre acompanyat per alguns dels membres del Comitè de vaga i representants dels diversos Sindicats, per tal d'obtenir

aliments, imprescindibles pels vaguistes i les seves famílies, cosa que aconsegueix, muntant seguidament a Ripoll uns menjadors de Socors pels vaguistes del tèxtil i llurs famílies. Suposava ell, encertadament, que aquesta gestió li va servir de salvaguarda i posteriorment com a “salconduit”, per quedar-se sa i estalvi a Ripoll, tot el temps que es perllongà la guerra civil.

Músic i compositor:

Era el fill més petit d'una prolífica nissaga de músics. Era el pare del malaurat Joaquim Maideu, reconegut i actiu Director de l'Escola de Musica de la ciutat de Vic. El seu sentit artístic no l'abandonava mai, primer era la música, després la literatura, per aquest ordre simplement. Ell no podia ser menys, era un artífex portentós i singular melòman, que amb les seves mans feia meravelles de les interpretacions al piano tant de musica clàssica com de jazz o cants espirituals negres. També era un virtuós de l'acordió, el violí, violoncel o la-flauta. Solemne i majestuós en la Música Sacra amb Harmòniium i Orgue. Havia amenitzat amb el piano sessions de cinema mut, musicant directament el film, de primer antuvi, adaptant-la, segons s'inspirava en l'escena. Igual pels Pastorets...

Té múltiples composicions de música de cant coral, cançons de bressol, tradicionals i folklòriques i d'arrel purament catalana, destacant la seva producció de sardanes – reeixit compositor de sardanes-, que n'han estat orquestrades més de set. Algunes d'elles gravades en disc. S'inspirava caminant o anant amb cotxe.... i parava per fer l'anotació puntual en qualsevol paper, encara que no tingués pentagrama.

Va fundar la Coral de la Pera el 1931. Encara es guarda record per part dels ancians, i dels familiars de Girona del Metge que anomenaven en Baltasar “de la Pera”, que vivia a “Cal sastre” i a les tardes que podia, anava a la farmàcia de la Bisbal, - melòmans com ell- a fer concerts... i passar l'estona amb agradable tertúlia.

Posteriorment, quan residí definitivament a Ripoll també fou director de la coral de la Capella de Santa Maria del Monestir de Ripoll.

Diletant literari: Amb els seus escrits havia col·laborat en publicacions Ripolleses, presentacions i discursos i específicament, també en la Revista Scriptorium, especialitzada en recerca d'etnografia i història del Ripollès (de la Font de Sant Eudald, març 1928).

aliments, imprescindibles pels vaguistes i les seves famílies, cosa que aconseguí, muntant seguidament a Ripoll uns menjadors de Socors pels vaguistes del tèxtil i llurs famílies. Suposava ell, encertadament, que aquesta gestió li va servir de salvaguarda i posteriorment com a “salconduit”, per quedar-se sa i estalvi a Ripoll, tot el temps que es perllongà la guerra civil.

Músic i compositor:

Era el fill més petit d'una prolífica nissaga de músics. Era el pare del malaurat Joaquim Maideu, reconegut i actiu Director de l'Escola de Musica de la ciutat de Vic. El seu sentit artístic no l'abandonava mai, primer era la música, després la literatura, per aquest ordre simplement. Ell no podia ser menys, era un artífex portentós i singular melòman, que amb les seves mans feia meravelles de les interpretacions al piano tant de musica clàssica com de jazz o cants espirituals negres. També era un virtuós de l'acordió, el violí, violoncel o la flauta. Solemne i majestuós en la Música Sacra amb Harmònim i Orgue. Havia amenitzat amb el piano sessions de cinema mut, musicant directament el film, de primer antuvi, adaptant-la, segons s'inspirava en l'escena. Igual pels Pastorets...

Té múltiples composicions de música de cant coral, cançons de bressol, tradicionals i folklòriques i d'arrel purament catalana, destacant la seva producció de sardanes – reeixit compositor de sardanes-, que n'han estat orquestrades més de set. Algunes d'elles gravades en disc. S'inspirava caminant o anant amb cotxe... i parava per fer l'anotació puntual en qualsevol paper, encara que no tingués pentagrama.

Va fundar la Coral de la Pera el 1931. Encara es guarda record per part dels ancians, i dels familiars de Girona del Metge que anomenaven en Baltasar “de la Pera”, que vivia a “Cal sastre” i a les tardes que podia, anava a la farmàcia de la Bisbal, - melòmans com ell- a fer concerts... i passar l'estona amb agradable tertúlia.

Posteriorment, quan residí definitivament a Ripoll també fou director de la coral de la Capella de Santa Maria del Monestir de Ripoll.

Diletant literari: Amb els seus escrits havia col·laborat en publicacions Ripolleses, presentacions i discursos i específicament, també en la Revista Scriptorium, especialitzada en recerca d'etnografia i història del Ripollès (de la Font de Sant Eudald, març 1928).